

Sygn. akt II Ca 673/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman
Sędziowie	SSA w SO Grzegorz Ślęzak SSO Beata Grochulska (spr.)
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa R. W. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 28 kwietnia 2016 roku, sygn. akt I C 50/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym sentencji w ten sposób, że zasądzoną kwotę 4.060 złotych obniża do kwoty 985,77 (dziewięćset osiemdziesiąt pięć 77/100) złotych, uchylając wyrok w zakresie kwoty 1.533,50 złotych i umarzając w tej części postępowanie w obu instancjach oraz oddalając powództwo w pozostałej części;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od powoda R. W. (2) na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 451,50 (czteryście pięćdziesiąt jeden 50/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

SSO Paweł Hochman

SSA w SO Grzegorz Ślęzak SSO Beata Grochulska

Sygn. akt II Ca 673/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy w T. po rozpoznaniu sprawy z powództwa R. W. (2) przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zadośćuczynienie, odszkodowanie

1. zasądził od pozwanego (...) S.A.

z siedzibą w W. na rzecz powoda R. W. (2) : - kwotę 28.000,00 złotych tytułem dalszego zadośćuczynienia, z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 15.000,00 złotych od dnia 22 marca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od dnia 1 stycznia 2016 roku

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie dnia zapłaty, od kwoty 13.000,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- kwotę 4.060,00 złotych tytułem odszkodowania (utraconych zarobków) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia od dnia 22 marca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty,

- kwotę 9.932,36 złotych /dziewięć tysięcy dziewięćset trzydzieści dwa i 36/100 złe. tych/ tytułem odszkodowania (poniesionych kosztów leczenia)

z ustawowymi odsetkami od dnia 22 marca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty,

2. zasądził od pozwanego (...) S.A.

z siedzibą w W. na rzecz powoda R. W. (2) kwotę 4.517,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

3. nakazał ściągnąć od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa /Sądu Rejonowego/ koszty sądowe w wysokości - w kwocie 2.361,33 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 11 sierpnia 2011 roku około godziny 15,45, doszło do kolizji na drodze (...), w miejscowości B. na stojące pojazdy; samochód O. (...) stojący przy osi jezdni z zamiarem skrętu w lewo i stojące za nim pojazdy D. (...) i C. (...) najechał ciągnik siodłowy z przyczepą jadący w tym samym kierunku, co stojące pojazdy. W wyniku zderzenia, stojące pojazdy przemieściły się do przodu uderzając o siebie. Pierwszy ze stojących pojazdów O. (...) odrzucony został do rowu. Przybyli na miejsce zdarzenia policjanci ustalili, iż pojazd sprawcy kolizji posiadał obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne

w (...) S.A., pojazdem C. (...) kierował powód R. W. (2),

a podróżowała z nim matka G. W.. Oboje nie doznali obrażeń ciała. Sprawca kolizji ukarany został mandatem karnym.

Powód opuścił pojazd o własnych siłach. Jego matka na krótko straciła przytomność, w pojeździe wstrzeliły poduszki powietrzne. Po przyjeździe karetki pogotowia ratunkowego powód i jego matka nie wyrazili zgody na przewiezienie do szpitala. Do domu odwiózł ich wezwany kolega powoda. Powód odczuwał bóle głowy i bóle lewego kolana. W dniu 12 sierpnia 2011 roku zgłosił się do lekarza, który odnotował uraz głowy z raną okolicy ciemieniowo- potylicznej długości 3 cm, podbiegnięcia krwawe łydek obustronnie i okolicy mięśnia naramiennego lewego, zgłaszał bolesność przy ruchach skrętnych szyi. Z powodu utrzymującego się bólu kolana lewego, od 5 września 2011 roku powód podjął leczenie ortopedyczne. Początkowo leczył się w Prywatnym Gabinetcie w T. / u dr C. M./, później w Ł. /u prof. J. F./. Był leczony farmakologicznie

i usprawniany ambulatoryjnie. Również we wrześniu 2011 roku był konsultowany w Poradni(...), gdzie nie stwierdzono odchyłań od stanu prawidłowego, rozpoznano pourazowe bóle głowy oraz pourazowy zespół bólowy kręgosłupa szyjnego. Powód w tym czasie nie kontynuował leczenia neurologicznego, był leczony ortopedycznie- początkowo zachowawczo,

a w grudniu 2011 roku operacyjnie. Wykonano artroskopowi rekonstrukcję ACL, szew tylnego rogu łąkotki przyśrodkowej, zaopatrzenie ubytku chrząstki - po rozpoznaniu zerwania więzadła krzyżowego przedniego, uszkodzeniu łąkotki przyśrodkowej oraz uszkodzeniu chrząstki kłykcia przyśrodkowego kości udowej kolana prawego.

W lipcu 2012 roku w Poradni (...) odnotowano nadal utrzymujący się u powoda ból kończyny dolnej lewej. Od sierpnia 2007 roku powód uskarżał się na dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowo- krzyżowego, okresowo nasilające się z promieniowaniem do kończyn dolnych. Następnie

w kwietniu 2013 roku odnotowano w dokumentacji Poradni (...) że powód uskarża się na bóle kręgosłupa lędźwiowo- krzyżowego. Powoda skierowano do Poradni (...) gdzie przy wizycie z dnia 24 kwietnia 2013 roku rozpoznano rwę kulszową lewostronną. Wykonane w dniu 27 maja 2013 roku badanie RM wykazało obecność zmian zwyrodnieniowych krążków m-k L3 - SI (dehydratacja). Ponieważ leczenie zachowawcze i rehabilitacja nie przyniosły zadawalających efektów, powód został skierowany do neurochirurga. Po konsultacji w dniu 20 sierpnia 2013 roku, powód został zakwalifikowany do planowej operacji dysku L5/ SI.

Biegły neurolog stwierdził, że powód w wypadku z dnia 11 sierpnia 2011 roku doznał urazu głowy z raną okolicy ciemieniowo- potylicznej, bez wstrząśnienia mózgu. W zakresie neurologii powód nie doznał trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W następstwie doznanego urazu głowy u powoda przez kilka tygodni utrzymywały się bóle głowy oraz bóle w odcinku szyjnym kręgosłupa. Stwierdzony u powoda- ostry zespół bólowy kręgosłupowo- korzeniowy lewostronny z odcinka lędźwiowego w przebiegu dyskopatii L3- SI - nie ma związku z wypadkiem z dnia 11 sierpnia 2011 roku.

Biegły ortopeda traumatolog stwierdził, że w wypadku z dnia 11 sierpnia 2011 roku powód doznał skręcenia stawu kolanowego z uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego ACL, łąkotki przyśrodkowej i chrząstki kłykcia przyśrodkowego uda lewego- leczone operacyjnie artroskopowi z rekonstrukcją ACL, szyciem łąkotki i opracowaniem uszkodzonej chrząstki mikro złamaniami, stłuczenia okolicy grzbietowej stopy i stawu skokowego prawego, urazu barku lewego z wybroczynami okolicy mięśnia naramiennego, urazu głowy z raną okolicy ciemieniowo- potylicznej.

Cierpienia fizyczne powoda po wypadku spowodowane były głównie urazem stawu kolanowego lewego i nieco stawu skokowego lewego. Stopień cierpień był duży przez okres 6 tygodni od urazu - w sierpniu 2011 roku oraz przez 12 tygodni po operacji ortoskopowej z rekonstrukcją ACL - w grudniu 2011 roku. stłuczenie okolicy barku lewego powodowały cierpienia fizyczne niezbyt dużego stopnia, utrzymujące się przez 3 tygodnie. Rokowania przy obecnym stanie narządu ruchu u powoda są dość obiecujące.

W związku z urazem powód poniósł uzasadnione koszty; stabilizator kolana - 240,00 złotych; leki w profilaktyce p/zakrzepowej - 75,00 złotych; leki p/ bólowe- zapalne - około 50,00 złotych, dwie kule łokciowe 60,00 złotych, pozostałe koszty leczenia prywatnego, złożone do akt sprawy przez powoda - pozostają w związku z leczeniem wysoko specjalistycznym skutków przebytego urazu kolana lewego.

Biegły ortopeda określił stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda, doznanego na skutek wypadku z dnia 11 sierpnia 2001 roku- na poziomie 10% (poz. 156 - ze wskazaniem na uszkodzenie więzadła krzyżowego przedniego ACL), na poziomie 3 % (poz. 155 c- ze wskazaniem na ubytki zgięcia) -razem 13 % - w oparciu o załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. (Dz. U. nr 234, poz. 1974) w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania.

Biegły specjalista medycyny sądowej nie wykluczył, aby na skutek i w okolicznościach przedmiotowego zdarzenia drogowego z dnia 11 sierpnia 2011 roku powód R. W. (2) doznał urazu lewego kolana z zerwaniem więzadła krzyżowego przedniego kolana.

W związku z leczeniem powód poniósł koszty w wysokości; 6.400,00 złotych zabieg artroskopowy; 2.130,00 złotych koszty wizyt lekarskich i zabiegów rehabilitacyjnych; 187,96 złotych koszt zakupu leków, 1.214,40 złotych koszt 23 przejazdów z T. do Ł. i z powrotem /x 120 km x 0,44 zł/.

Powód przebywał na zwolnieniach lekarskich w okresie od 12 sierpnia do 22 września 2011 roku oraz od 5 do 31 grudnia 2011 roku i następnie do 20 marca 2012 roku. w związku z nieobecnością w pracy - powód zatrudniony był w (...) Oddział w T. na stanowisku specjalisty - nie otrzymał nagrody z ZFN w pełnej wysokości 3.060,00 złotych, nie otrzymał również nagrody za I kwartał 2012 roku w przewidywanej przez powoda wysokości 1.000 złotych. Razem 4.060,00 złotych.

Strona pozwana uznała odpowiedzialność i wypłaciła powodowi kwotę 5.245,90 złotych; w tym 4.500,00 złotych tytułem zadośćuczynienia, 685,00 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia, 60,00 złotych kosztów dojazdu.

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie, zarówno w części dotyczącej żądania zadośćuczynienia, jak i żądania odszkodowania . Zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci powołanych dokumentów oraz opinii biegłych nie był w zasadzie kwestionowany przez strony i jako materiał opracowany w sposób rzetelny i kompleksowy stanowi spójną i logiczną całość. Jako wiarygodny zasługuje na danie mu wiary. Podobne uwagi odnieść należy do zeznań przesłuchanych świadków, których zeznania sprowadzają się do relacji ze zdarzenia z dnia 11 sierpnia 2011 roku oraz stanu fizycznego powoda.

W razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty (...). Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać (...) / art. 444 § 1 i 2 k.c./. W wypadkach przewidzianych w artykule 444 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumą tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę / art. 445 § 1 k.c./.

Ustalenia faktyczne oparto w większej mierze na bezosobowych źródłach dowodowych, mianowicie na dokumentach w postaci historii choroby, dokumentacji lekarskiej. Przy ocenie rozmiaru i stopnia doznanych przez powódkę cierpień fizycznych i rozstroju zdrowia Sąd posiłkował się dowodem z opinii biegłego ortopedy, lekarza (...), biegłego neurologa B. S. oraz biegłego medycyny sądowej W. K. .

Zebrany materiał dowodowy nie budzi wątpliwości, co do rodzaju uszkodzenia ciała u powoda pozostającego w bezpośrednim związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 11 sierpnia 2001r. Opinia biegłych jako wiarygodne, obiektywne i zrozumiałe zostały przez Sąd przyjęte, stanowiąc podstawę rozstrzygnięcia.

Podstawą żądania zadośćuczynienia mogą być cierpienia fizyczne i psychiczne występujące oddzielnie lub łącznie. Przyznanie zadośćuczynienia zależy od uznania sądu. Nie oznacza to jednak dowolności. Sąd powinien umotywić zarówno przyznanie, jak i odmowę zadośćuczynienia. Roszczenie jest zasadne także wówczas, gdy zdarzenie pogłębiło istniejący rozstrój zdrowia albo zaostriżyło cierpienia fizyczne doznawane przez poszkodowanego (OSNC 1967r, poz.112).

Określając wysokość zadośćuczynienia, sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne itp.), trwałość skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpeccenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wiek poszkodowanego, niemożność wykonywania ulubionego zawodu, pracy twórczej itp. Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, nie może więc być symboliczne ani też nadmierne w stosunku do doznanej krzywdy. Wysokość zadośćuczynienia musi być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie społeczeństwa.

/ porusza Kodeks Cywilny z Komentarzem, tom I. pod red. Jana Winiarza,

Wyd. Prawnicze , W-wa , 1989r, str. 447 do 448/.

Mając na uwadze powyższe wskazówki oraz podany wcześniej stan faktyczny Sąd doszedł do przekonania, że zadośćuczynienie w wysokości 28.000 złotych nie jest ani nadmierne, ani wygórowane. Orzekając o zadośćuczynieniu Sąd wziął również pod rozwagę - wiek powoda, rozmiar i zakres cierpień fizycznych i psychicznych powoda, który wynika z treści opinii wydanej przez biegłego, również poprzez procentowe określenie uszczerbku na zdrowiu powoda.

Biegły określił stopień uszczerbku na zdrowiu powoda, doznanego na skutek wypadku z dnia 9 września 2001r. na poziomie 13% , posiłkując się załącznikiem do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. (Dz. U. nr 234, poz. 1974) w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania.

Na marginesie dodać należy, że sądy przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia posiłkują się często, określanym przez biegłego stopniem uszczerbku na zdrowiu wynikającym z powołanego wyżej załącznika do rozporządzenia, przyjmując za 1 % uszczerbku kwotę w przedziale od 2.000,00 złotych do 4.000,00 zł - w zależności od okoliczności danego przypadku /kryteriów wymienionych powyżej/ oraz daty zdarzenia.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego procentowy uszczerbek nie może być jedynym i wyłącznym wyznacznikiem przy ustalaniu należnego zadośćuczynienia. Na wysokość zadośćuczynienia wpływa bowiem rozmiar i stopień doznanych cierpień / szeroko rozumianych/. Wskazany przez biegłego ortopedę poziom procentowy uszczerbku w sposób pomocniczy wskazuje na rozmiar cierpień powoda, który na skutek zdarzenia z dnia 11 sierpnia 2011 roku utracił czasowo- częściowo zdolność ruchową i musiał poddać się zabiegowi artroskopii . Okoliczności te świadczą o rozmiarze krzywdy powoda, dającej podstawę do żądania dalszego zadośćuczynienia.

Strona pozwana przyznała i wypłaciła powodowi z tytułu zadośćuczynienia kwotę 4.500,00 złotych. Zatem zasądzona z tytułu zadośćuczynienia kwota 28.000,00 złotych uwzględnia dokonaną wypłatę / $13\% \times 3.000,00 \text{ zł} = 39.000,00 \text{ zł}$ / i jak wynika z powyższego, całkowicie pomocniczego sposobu obliczenia wysokości świadczenia, nie jest ono ani wygórowane, ani nadmiernie wysokie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone/ w związku ze zdarzeniem rodzącym odpowiedzialność posiadacza pojazdu mechanicznego w ramach reżimu deliktowego (art. 436 k.c.) / osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

O ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody / art.8241 §1 k.c./.

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej, /art. 36 ust.1/. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003r. / Dz.U. nr 124, poz.1152 z późniejszymi zmianami/.

Do umów ubezpieczenia obowiązkowego, w sprawach nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy kodeksu cywilnego / porusza art. 22 ust.1 powołanej ustawy/.

Zakres odszkodowania wyznacza dyspozycja przepisu art. 361 § 2 k.c. Stanowiąc, że / ... / w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

Kompensacyjna funkcja odpowiedzialności odszkodowawczej wymaga ustalenia odszkodowania w takiej wysokości, aby cały uszczerbek został wyrównany oraz aby poszkodowany nie został wzbogacony.

Stan faktyczny opiera się na dowodzie w postaci opinii biegłego ortopedy R. E. - gdy chodzi o zasadność wydatków medycznych powoda- na lekarstwa, na opiekę medyczną i zabiegi rehabilitacyjne.

Strona powodowa przedstawiła rachunki, faktury oraz wyliczenia kosztów dojazdu, które znajdują potwierdzenie w zasadności ich poniesienia przez powoda oraz w realiach usług świadczonych przez NFZ. Wyliczenie z tego tytułu wydaje się być rzetelne i poparte, gdy chodzi o usługi medyczne rachunkami. Podobne uwagi odnieść należy do żądania odszkodowania z tytułu utraconych zarobków w związku ze skutkami zdarzenia z dnia 11 sierpnia 2011 roku.

Wyliczenie odszkodowania, czy też precyzyjnie mówiąc skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby powoda związane z koniecznością ponoszenia kosztów leczenia oraz częściowej i czasowej utraty zdolności do pracy - z tego tytułu w ocenie Sądu do zaakceptowania jest wyliczenie przedstawione przez powoda /k-4 do k-5/ w kwotach 9.932,36 zł z tytułu poniesionych kosztów leczenia oraz 4.060,00 złotych z tytułu utraconych zarobków.

Mając na uwadze przepis art. 444 k.c. w związku z art. 361 § 1 k.c., Sąd orzekł o należnym powodowi zwrocie kosztów leczenia i utraconych zarobków.

Orzekając o zadośćuczynieniu, wziął pod uwagę przepis art. 445 § 1 k.c.

Odsetki od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia, jak i skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby powoda oraz odszkodowania przyjęto od dnia następnego po dniu doręczenia odpisu pozwu dla strony pozwanej /k88/, a w przypadku rozszerzonego żądania zadośćuczynienia również od dnia rozszerzenia powództwa w tej części.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. - przyjmując zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy. Na koszty te składają się, koszty zastępstwa procesowego / 2.400,00 złotych - obliczona na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych /.../ -Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zmianami oraz kwota 17,00 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, opłaty sądowe od pozwu - 1.450,00 zł + 650,00 zł (k- 7 , k- 211).

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie przepisu art.113 ust.

1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych /Dz. U. nr 167, poz. 1389 z późniejszymi zmianami/ w związku z art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty te składają się wydatki w łącznej wysokości 2.361,33 złotych związane z wydaniem opinii przez biegłych, a wyłożone tymczasowo z funduszu Skarbu Państwa /k- 137,185,195,196, 249, 275/.

Powyższy wyrok zaskarżył pełnomocnik pozwanego w części dotyczącej zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 4 060 złotych – tytułem odszkodowania za utracone zarobki zarzucając mu ;

1) naruszenie prawa materialnego, a w szczególności:

- art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c. poprzez zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania z tytułu utraconych zarobków w sytuacji gdy nie wykazano by

szkoda w tym zakresie faktycznie wystąpiła.

2) naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, a w szczególności:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. przez dokonanie przez Sąd I instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego

w sposób dowolny, bez jego wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego oraz poprzez dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią zebranego materiału dowodowego i zasądzenie świadczenia z tytułu utraconych dochodów w sytuacji gdy nie zostało ono udowodnione.

Podnosząc powyższe pełnomocnik pozwanego wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części, oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje (wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa) według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwanego pełnomocnik powoda wnosił o ;

1. oddalenie apelacji w części zaskarżającej wyrok w zakresie utraconych zarobków powyżej kwoty 1.533,50 zł oraz utrzymanie wyroku w zakresie utraconych zarobków w kwocie 2.526,50 zł
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda proporcjonalnie do wygranej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych
3. podtrzymanie wyroku I instancji w zakresie orzeczenia o kosztach procesu, bowiem powód uległ tylko co do nieznaczącej części swojego żądania.

Powód nadto cofnął żądanie pozwu w zakresie utraconych zarobków co do kwoty 1.533,50 zł zrzekając się w tej części roszczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja pozwanego w przeważającej części jest zasadna.

Na uwzględnienie zasługuje zarzut naruszenia prawa materialnego art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c. oraz przepisów prawa procesowego art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 6 k.c. w zakresie dotyczącym ustalenia wysokości odszkodowania należnego powodowi z tytułu utraconych dochodów.

Zasada odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń nie była w przedmiotowej sprawie kwestionowana. W piśmiennictwie i judykaturze utrwalony jest pogląd, że warunkiem powstania prawa do renty jest trwały charakter uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, natomiast, jeżeli następstwa o których mowa w art. 444 § 1 k.c. są chwilowe, to w rachubę wchodzi uzyskanie odszkodowania z art. 444 § 1 k.c. zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty (zdanie pierwsze) .

Możliwe jest także dochodzenie zaległej renty w formie jednorazowego odszkodowania, skoro instytucja jednorazowego odszkodowania spełnia tę samą funkcję co instytucja renty, a w obu przypadkach chodzi o naprawienie poniesionego już uszczerbku finansowego. Wybór jednej z alternatywnych możliwości zależy od samego poszkodowanego. Naprawienie wynikającej stąd szkody polega na wyrównaniu zarobków, jakie powód uzyskuje lub może uzyskać, jako osoba całkowicie niezdolna do pracy do wysokości zarobków, jakie mógłby uzyskać, gdyby nie uległ wypadkowi . W przedmiotowej sprawie gdy chodzi o uszczerbek majątkowy spowodowany niezdolnością do pracy w okresie bezpośrednio po wypadku należy wskazać, że wbrew twierdzeniom pozwanego powód należycie wykazał w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji, że od dnia zaistnienia wypadku, tj. 12 sierpnia 2011 do 22 sierpień 2011 ,a następnie od 5 grudnia 2011 do 20 marca 2012 r. . nie był w ogóle zdolny do pracy (korzystał ze zwolnienia lekarskiego i pobierał zasiłek chorobowy) . Z tego tytułu nie uzyskał on kwartalnych nagród z ZFN za 2011 rok w pełnej wysokości i w za pierwszy kwartał 2012 r w całości . Nadmienić należy, że ponieważ podobnie, jak **jednorazowe odszkodowanie** za szkodę z tytułu utraconych zarobków, także renta wyrównawcza zasądzana przez sąd na podstawie art. 444 § 2 k.c. jest rentą odszkodowawczą (rodzajem odszkodowania) nie podlega opodatkowaniu ani oskładkowaniu, rozliczenie powinno być dokonane w kwotach netto. Szkodę powoda rekompensuje renta wyliczona jako **różnica dochodów netto, a nie brutto** (por. wyrok SN z 23.11.2010 r. sygn. akt I PK 47/10) .

W świetle powyższych rozważań zasadny jest podniesiony przez pozwanego zarzut błędnego ustalenia przez Sąd Rejonowy wysokości należnego powodowi odszkodowania w oparciu o wysokość przysługującego mu nagrody

regulaminowej liczonej według wartości brutto . Wadliwie zatem Sąd pierwszej instancji ustalając wysokość odszkodowania nie pomniejszył przysługującej powodowi kwoty o należny podatek dochodowy i składki na ubezpieczenia –zdrowotne i społeczne (których wielkość została ustalona i wskazana przez zakład pracy w zaświadczeniach o zarobkach złożonych do akt sprawy przez powoda) . W oparciu o powyższe dokumenty uznając w tym zakresie zebrany materiał dowodowy wbrew twierdzeniom i zarzutom apelacji za wystarczający do wykazania wysokości dochodzonego roszczenia Sąd Okręgowy skorygował ustalenia i wnioski Sądu Rejonowego w tym zakresie . I tak wysokość nagrody jaką powód uzyskałby w 2011 r wynosiła 3060 zł brutto – 2203 zł netto.Z uwagi na korzystanie ze zwolnień lekarskich związanych

z przedmiotowym wypadkiem nagroda powoda została obniżona do kwoty 1768,03 zł netto i w tej wysokości wypłacona . Różnica stanowiąca utratę dochodu powoda wynosi więc 434,97 zł netto za 2011 rok . Należy podzielić też podniesiony w apelacji zarzut pozwanego naruszenia przepisów prawa procesowego art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art 6 k.c. polegający na tym ,że powód nie udowodnił faktu otrzymania za pierwszy kwartał 2012 roku regulaminowej nagrody w kwocie 1000 zł brutto (czyli w wysokości nagrody otrzymanej za 2 kwartał 2011 roku przed spornym wypadkiem). Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika wysokość przewidzianej prawem nagrody powoda za ten okres ,której nie uzyskał w całości ze względu na korzystanie ze zwolnienia lekarskiego do 20 marca 2012 roku.

Z tych względów Sąd drugiej instancji dokonał wyliczenia bezspornie należnego powodowi świadczenia w oparciu o posiadane dane w ten sposób , że średnia wysokość kwartalnej nagrody jaką uzyskać mógł w 2011 roku wynosiła 765 zł brutto – netto 550,80 zł i taką kwotę zasądził za 1 kwartał 2012 roku . Łącznie więc należne powodowi świadczenie daje sumę 985 ,77 zł (550,80 +434 ,97)netto utraconych przezeń dochodów i w tej części uznając apelację pozwanego za zasadną obniżył zasądzoną przez Sąd Rejonowy kwotę 4060 zł do powyższej kwoty 985,77 zł zmieniając zaskarżone orzeczenie zgodnie z art. 386 § 1 k.p.c. W związku z cofnięciem przez pełnomocnika powoda powództwa w odpowiedzi na apelację ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 1533,50 zł w tym zakresie Sąd Okręgowy uchylił zaskarżone orzeczenie i postępowanie umorzył w myśl art. 386 § 3 k.p.c. w zw. z art. 203 §1 k.p.c. , art. 355 §1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. , a w pozostałej części powództwo oddalił jako nieudowodnione. Wskutek apelacji pozwanego zasądzona na rzecz powoda kwota uległa obniżeniu o 3 074,23 złotych – co stanowi 7 % wartości dochodzonego roszczenia . W pozostałej części – 93% sprawę wygrał powód (przed sądem pierwszej instancji wygrał ją w całości) . Sąd Okręgowy uznał ,iż powód uległ w niniejszej sprawie tylko w nieznacznej części żądania i zgodnie z art. 100 k.p.c nałożył na pozwanego obowiązek poniesienia kosztów procesu w całości Dlatego też w pozostałej części Sąd Odwoławczy apelację pozwanego oddalił (art. 385 k.p.c.) jako niezasadną .

O kosztach procesu za instancje odwoławczą orzeczono zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu stosownie do wyniku postępowania (art. 100 k.p.c. w z art. 108 k.p.c.) - pozwany wygrał apelację w 75% a przegrał w 25%.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

SSO Paweł Hochman SSO Beata Grochulska SSO Grzegorz Ślęzak